

# Не недоля мене ізвела

Панас Мирний

Не недоля мене ізвела,  
І не лихо своє ізсушило –  
Ізвела мене людська туга,  
Та народна неволя добила.  
Що я бачив? Могили одні  
Та живі, не застиглиї трупи...  
Чув їх пісні – зітхання сумні,  
Чув їх гомін... Бездольнії люди!  
Де той край, щоб не бачив я вас?  
Де куток той, куди б заховався,  
Щоб не чуть нарікання та сліз?  
Видно, бог сам од нас відцурався  
З того часу, як стали ви жить...  
Довго, довго в землі ви копались,  
Перестали все добре любити,  
Бо з нуждою у світі zostались.  
Скільки раз по зеленій весні  
Бачив вас по долинах розлогих?  
Слухав ваші тяжкії пісні,  
Ту молитву безталання та горя!  
І тепер, тільки вийди на шлях, –  
Ховрашки мов, розкинулись люди  
По безкраїх, розлогих степах,  
І їх пісня тугу мою буде.  
Ти тут із їх слізьми зросла,  
У нужді та неволі скохалась –  
Через те і безмірна така  
І, як степ той, широка-безкрая!